

DO VAN RANST

Dina

Tranen van Stroop en Theater

1.

Nog één dag en de school start weer.

Sien, Bas, Sharbat, Hamid en ik hebben afgesproken dat we de hele dag pikzwarte kleren dragen. Dat staat gewoon goed als je treurig voelt. We hebben ook afgesproken dat we een vakantiefoto uitprinten en in de rechterbovenhoek plakken we een zwart biesje, zoals mensen dat doen bij foto's van overleden mensen. Onze ouders vinden dat we overdrijven, maar wij beweren vol overgave dat het zo hoort. Er is iemand dood, namelijk wij allemaal, want de zomer is voorbij en dat zuigt het leven uit kinderen.

En de zomer was heerlijk! Met Zus en Michiel en mijn *verre vrienden*, Marlowies, Martijn en Senne, ben ik drie weken lang naar Avignon geweest, we hebben er straattheater gespeeld en daarna heb ik nog een zalige tijd met mijn nieuwe vrienden gehad, hier in dat nieuwe dorp dat steeds leuker wordt.¹ Hamid heeft zich een maand lang uitgesloofd als circusleraar van een meter dertig hoog, maar hemel, wat deed hij dat groots! Hamid is een circuswonder, een slangenmens, een trapezegod! Nu ja, zijn linkerbeen zat wel een poosje van de knie tot de voet in het gips, maar iedereen kan zich misrekenen. Je mag nog zo'n god zijn.

Op God zijn we boos. Hij heeft de school uitgevonden. Ooit heeft hij ervoor gezorgd dat de zomer iets is wat ophoudt. Waarom moest hij zo nodig onze aarde laten draaien? Wat een idee!

Mama vindt dat ik de school niet zo rottig moet vinden, dat heb ik nooit gedaan, zegt ze, en dat is ook wel zo. Het is wel iedere keer weer wennen. En ik vind nog steeds dat ik niet helemaal aanvaard ben op de nieuwe school. Ik weet het niet, ze vinden

---

¹ Zie *Dina. Verre vrienden en een vlek* en *Dina. Boze burens en bikini's*.

me anders. En anders is niet erg, maar nog altijd kijkt de meerderheid van mijn klasgenoten me raar aan als ik iets zeg of doe.

Sien zegt dat het komt omdat ik altijd alles duidelijker zeg en duidelijker doe dan de anderen. 'Je meent altijd alles zo erg', zegt ze.

Ja, dat is toch normaal! Als ik iets zeg, meen ik het gewoon. Anders houd ik liever mijn mond.

De mensen die in dit stukje van ons land wonen, zegt papa, zijn wat introverter dan wij. Ze zijn wat terughoudender. Waarmee hij gewoon wil zeggen dat hun mond minder groot is dan de mijne en ze vinden het niet altijd nodig om een discobol, spots en een rookmachine aan te zetten als ze ergens binnenkomen.

'Ben ik werkelijk zo?' vraag ik aan Bas. Basje. Mijn Bassie.

We zijn namelijk samen. Dat moet ik ook eerst even uitleggen.

Het was een tijdje best ingewikkeld allemaal. Verwarrend. Zo is de liefde, beweert Zus. De hele vakantie in Avignon werd ik van Senne naar Bas geslingerd, me steeds afvragend wie nu eigenlijk mijn vriendje moest worden. Ik ben verliefd op allebei. Ik schaam me er niet langer voor. Ik heb er met Marlowies lang over gepraat. Volgens haar is het gewoon mogelijk dat er twee mensen bestaan die je leuk vindt. Het bestaat zelfs dat uitgerekend die twee mensen jou ook leuk vinden. Volgens haar heb je dan geluk.

'Ja,' zei ik, 'maar wel rottig als die twee mensen wekenlang zowat voortdurend samen zijn, vlak in mijn buurt.'

'Lekker, toch?' zei Marlo, maar ze wist wel beter.

Mama vindt dat ik voor Senne moet kiezen. Als ik dan vraag waarom, weet ze het niet precies. 'Hij past gewoon iets beter bij je', zegt ze. Dan zeg ik dat zij dat vindt omdat Senne zo ver weg woont en niet de hele tijd bij mij kan zijn, want mama wil haar dochter niet delen en al helemaal niet kwijtraken. Zo was het ook toen Zus voor Michiel koos, toen begon mam ineens heel erg aan de geschiktheid van Michiel te twijfelen. En papa is ei-

genlijk nog erger. Papa zou Zus het liefst in een doosje stoppen. Sinds ze op kamers is, heeft hij dat plan opgegeven. Loslaten, zegt hij soms. En dat dat moet. Je zou moeten zien hoe somber hij dan kijkt.

Tja, Senne...

Het is verschrikkelijk om te weten dat het met Senne amper wat kan worden. Hij woont zo ver weg. Aan Zus ging ik vragen of het dan fout is om voor de jongen uit mijn buurt te kiezen, Bas dus. Basje. Mijn Bassie.

Zus vond van niet. 'Je kunt blijven twijfelen', zei ze. 'En dan hartstikke eenzaam sterven omdat je je hele leven lang je best hebt gedaan om je niet schuldig te voelen omdat je voor de makkelijke oplossing koos.'

'Makkelijke oplossing?'

'Bas. Hij woont makkelijk dichtbij. Toch?'

We zijn dus samen. Al drie weken. En ja, het gaat allemaal erg makkelijk.

'Wat zeg je?' vraagt hij.

We zitten tegen de zijmuur van ons huis aan. De enige plek waar de zon volop schijnt. We hebben onze ogen dicht. De wind waaiert de geur van zonnemelk in mijn neusgaten. Bas pakt mijn hand. Ik kijk naar hem, het lijkt alsof hij slaapt. Onder zijn gesloten oogleden zie ik zijn oogbol kleine rondjes maken. Het is voor het eerst dat ik dat bij iemand zie. Misschien zat ik ook nog nooit zo dicht bij iemand. Zelfs niet bij Senne.

Het is grappig. Ik moet erom lachen.

'Wat?'

'Nee. Niks. Ik vroeg of jij vindt dat ik zo'n showmeid ben. Zo een die een discobol aanzet als ze ergens binnenkomt. En spots en rook...'

'Ja, dat ben je', zegt Bas.

Ik trek mijn hand uit zijn hand. 'Hè?'

Bas opent zijn ogen, knippert tegen het felle licht van de zon en kijkt van zijn lege hand naar mijn gezicht. 'Wat?'

'Je vindt me een showbol!' Ik kruis mijn armen hoog boven mijn borst.

Bas lacht. 'Hoe je nu doet!'

'Hoe doe ik?' Mijn stem gaat de hoogte in en ik besef dat we onze eerste ruzie hebben. Om die ruzie nog wat kracht bij te zetten kruis ik ook mijn benen en draai mijn rug naar hem toe.

'Je doet meteen zo...' hoor ik hem zeggen, maar hij houdt vlak voor het woord dat van belang is op. Dat doen jongens. Daar krijg ik wat van.

'Meteen zo wát?'

Hij legt zijn hand op mijn rug, vlak onder het strikje van mijn bikinibandje. Ik duw zijn hand weg alsof ik er een mug voel zitten.

'Zo theatraal!' roept hij uit met flink veel spot in zijn stem.

Bijna vind ik het een compliment, theatraal. Natuurlijk ben ik theatraal, ik ben gek van toneel.

Met een rukje draai ik me om naar Bas. 'Hou daarover op', zeg ik.

'Waarover? Jij vroeg of ik je een showbol vond.'

'Over toneel.' Ik zucht diep.

Bas aait weer mijn rug. Wat hebben jongens met een rug, vraag ik me af, maar ik laat hem begaan. Hij weet waarom ik triest ben. Hij weet dat ik het theater nog steeds mis. Sinds mijn ouders zo nodig moesten verhuizen, naar een plek waar ze nog nooit van theater hebben gehoord – ik bedoel: in de wijde omgeving is er geen enkele toneelgroep! – ben ik compleet afgescheurd van het toneel. Mijn allergrootste passie.

'Normaal dus dat ik zo theatraal doe', zeg ik tegen Bas. Alsof hij mijn gedachten heeft gehoord. 'Ik moet die passie ergens in kwijt.'

Hij knikt. Hij begrijpt het. Bas heeft ook een passie. Hij is, behalve van mij, gek van water, zeilen, surfen.

'Jij hoeft maar onder de douche te gaan staan als je het water mist in de winter', zeg ik.

'Hou jij daar dan over op', zegt Bas.

Nu zuchten we allebei. Ik pak zijn hand en sluit mijn ogen.

'Het enige goede aan het einde van de zomer en het begin van een nieuw schooljaar is dat we elkaar wel elke dag blijven zien', zegt Bas.

Ik knijp in zijn hand. Onze eerste ruzie was van korte duur.

2.

‘Wat zal ik morgen aantrekken?’ Mama strijkt hemden van papa.

‘Tets kleurrijkers dan wat je vandaag aanhebt’, zegt ze.

‘Bas vindt dat het me goed staat’, zeg ik.

‘Bas vindt dat alles je goed staat’, lacht mama.

Ze zet het strijkijzer neer en komt bij me aan de keukentafel zitten. Ze legt haar handen plat op tafel. Dat doet ze altijd als ze wil praten. Ik bedoel: echt praten.

‘Hoe zit dat tussen jou en Basje?’

‘Bas’, hap ik.

‘Bas.’ Ze knikt.

‘Het zit goed, geloof ik.’

‘Geloof je?’

‘Nee, ik ben er zeker van. We hadden vandaag onze eerste ruzie, maar die was meteen weer over. Het was eigenlijk haast geen ruzie.’

Mama moet lachen, maar ze houdt zich in. Ze kijkt naar haar handen. Alsof ze piano wil spelen maar zich zit af te vragen hoe dat alweer moest. ‘Waar ging het over?’

Ik haal mijn schouders op want waar ging het alweer over? ‘Over dat ik een showbol ben.’

‘Vindt hij jou een showbol?’

‘Ja. En theatraal.’

‘En dat vindt hij...’

‘Typisch’, zeg ik.

‘Typisch?’ Mama verplaatst haar handen van het tafelblad naar haar heupen. ‘Omdat hij zo’n zwijgzame boerenkinkel is van hier...’

‘Ma-am! Je hebt het wel over mijn Basje.’

‘Bas, toch?’ zegt mam.

‘Hij bedoelde het goed. Hij heeft gelijk. Iedereen vindt me een breedsmoelkikker.’

'Dien!'

Om het te demonstreren maak ik mijn mond zo breed mogelijk, ik knijp in mijn wangen en maak mijn mond nog breder. Ik laat los. 'Au!'

'Doe niet zo', zegt mam.

'Wat?' Het voelt alsof mijn lippen zijn gebarsten.

'Overdreven', zegt mams.

'Zie je wel', lach ik. 'Je vindt het ook.'

Dan gaat mama staan, maar ze bedenkt zich. Weer haar handen op het tafelblad, maar deze keer met gespreide vingers. Dat is nog erger want dan wil ze niet alleen echt praten, maar ook goede raad geven.

'Vertel op, mams', zeg ik. Ik kijk naar haar vingers.

Ze ziet het en sluit ze. 'Je nog niet meteen te erg binden aan Bas', zegt ze.

'We zijn wel samen, mam.'

'Ja, dat bedoel ik. En ik bedoel ook dat je dertien bent.'

Ik duw mijn wang tegen haar wang. 'Is mams bang dat ze haar lieve Dina kwijtraakt aan een droomprins?'

'Droomprins, droomprins', doet mama. 'Dat moeten we nog afwachten.'

'Mam, doe niet zo negatief. Bas is...'

Ze tilt mijn kin op om in mijn ogen te kijken. 'Het is straks weer school...'

'Lalalalalaaa!' Ik leg mijn handen op mijn oren.

Mama trekt ze er weer af en legt haar hand op mijn mond. 'Straks is het weer school en je moet je daarop concentreren. Ik wil niet dat jullie elke dag bij elkaar zitten.'

'We zitten bij elkaar op school', zeg ik. 'Dus.'

'Is zo', zegt mama. 'Dús, na schooltijd...'

Met een ruk ga ik staan. Bijna klettert mijn stoel om. 'Ga je mij verbieden om Bas te zien?'

'Nee, natuurlijk niet', zegt mama. Ook zij gaat staan. Ze legt

haar handen op mijn schouders. 'Je zegt net zelf dat jullie elkaar toch al elke dag op school zien.'

'Ma-am, dat is anders. Daar kunnen we amper praten met elkaar.' Ik slaak een hopeloze kreet. 'Er breekt een verschrikkelijke tijd aan!'

'Doe niet zo overdreven', zegt mama weer.

'Lalalalalalaaa.' Ik leg mijn handen weer op mijn oren.

Mama laat me begaan. Ze loopt hoofdschuddend weer naar de strijkplank. Als ik uitgezongen ben en wegloop, zegt ze nog snel: 'Bas mag je niet te veel opeisen.'

Ik denk: lalalala. En: of ik hem natuurlijk. Maar ik zeg niks.

'Waar ga je heen?' roept ze me achterna.

'Kleren kiezen. Voor morgen!' roep ik terug.

'Kies iets vrolijks!'

Beste dagboek,

*Hoe kan ik iets vrolijks kiezen?
De zomer is voorbij!
Dat mama dat niet begrijpt.*

